

LA MIRADA DEL BISBE

No estem sols

Quan escoltem la gent, descobrim que les preocupacions quotidianes són tan senzilles com profundes: arribar a final de mes, donar estabilitat als fills, acompanyar els pares grans, trobar salut i serenor. Però sota aquestes inquietuds hi bateja una set més fonda: la necessitat de sentit, el desig de no viure només «per anar tirant», la pregunta per la felicitat i la transcendència.

És en aquest punt on la fe ens ofereix un horitzó únic. Creure en Crist no és sumar una doctrina a la nostra vida, sinó descobrir que no estem sols, endinsar-nos en l'amor del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant. Ell, que va compartir la nostra existència amb la seva bellesa i la seva fragilitat, ens mostra que tota vida té un valor infinit, que l'amor és més fort que la mort, que el sofriment mai no és la darrera paraula.

La fe en Crist ens convida a mirar la realitat amb esperança, no perquè tot sigui fàcil, sinó perquè sabem que Déu és a prop. Ens dona força per estimar sense cansar-nos, per perdonar allà on sembla impossible, per aixecar-nos quan caiem. Ens recorda que el nostre destí no és el buit, sinó la vida plena en Déu.

Quan a les nostres parròquies es comparteixen les preocupacions del món —les guerres, els migrants, la crisi ecològica, la solitud— l'Església no ofereix receptes màgiques, sinó una mirada: la convicció que, fins i tot enmig del dolor, Crist ressuscitat camina amb nosaltres. I això ho canvia tot, perquè obre espais de consol i de confiança on semblava que només hi havia foscor.

Potser el do més gran de la fe és que ens permet afirmar: «No estic sol, Déu m'estima, la meua vida té sentit». Aquesta és la bona notícia

que volem compartir amb senzillesa i humilitat. La missió de l'Església és fer-ho visible, parlar de Déu i amb Déu amb gestos i paraules que siguin companyia i esperança.

† **Xabier Gómez García**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Xabier a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest enllaç QR.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

El bon samarità

La paràbola del bon samarità (Lc 10,25-37), com tants altres textos bíblics, forma part del nostre bagatge cultural.

En la nostra llengua l'expressió «ser un bon samarità» s'aplica a la persona disposada a donar un cop de mà a qui està necessitat d'ajuda urgent. Ara bé, fer-se proïsme no és una cosa que sorgeix de forma espontània. Requereix una disposició interior

i un entrenament que podríem anomenar espiritual. A la paràbola són tres (en la vida real solen ser molts) els que passen al costat del malferit, però només el samarità se'n compadeix. La seva compassió el porta a aturar-se i a fer-se proïsme del moribund. Dels tres vianants és l'únic que

estava preparat per donar aquest pas.

En el relat de Lluc tot comença arran d'una pregunta malintencionada. Un mestre de la Llei pregunta a Jesús qui és el seu proïsme segons l'ensenyament continguda en la Torà, al que aquest respon: «el proïsme ets

tu mateix cada vegada que et fas proïsme d'una persona que et necessita». Dit d'una altra manera, les persones necessitades són les que t'ofereixen la possibilitat d'estimar. Saber qui són aquests altres no té importància. El que en realitat importa és prendre consciència que jo soc el proïsme de qualsevol persona necessitada que Déu posa en el meu camí.

Dra. Núria Calduch-Benages

LA MIRADA DEL OBISPO

No estamos solos

Cuando escuchamos a la gente, descubrimos que las preocupaciones cotidianas son tan sencillas como profundas: llegar a final de mes, dar estabilidad a los hijos, acompañar a los padres mayores, encontrar salud y serenidad. Pero bajo estas inquietudes late una sed más honda: la necesidad de sentido, el deseo de no vivir solo «para ir tirando», la pregunta por la felicidad y la trascendencia.

Es en este punto donde la fe nos ofrece un horizonte único. Creer en Cristo no es sumar una doctrina en nuestra vida, sino descubrir que no estamos solos, adentrarnos en el amor del Padre, del Hijo y del Espíritu Santo. Él, que compartió nuestra existencia con su belleza y su fragilidad, nos muestra que toda vida tiene un valor infinito, que el amor es más fuerte que la muerte, que el sufrimiento nunca es la última palabra.

La fe en Cristo nos invita a mirar la realidad con esperanza, no porque todo sea fácil, sino porque sabemos que Dios está cerca. Nos da fuerza para querer sin cansarnos, para perdonar allá donde parece imposible, para levantarnos cuando caemos. Nos recuerda que nuestro destino no es el vacío, sino la vida plena en Dios.

Cuando en nuestras parroquias se comparten las preocupaciones del mundo —las guerras, los migrantes, la crisis ecológica, la soledad—, la Iglesia no ofrece recetas mágicas, sino una mirada: la convicción que, incluso en medio del dolor, Cristo resucitado anda con nosotros. Y esto lo cambia todo, porque abre espacios de consuelo y de confianza donde parecía que solo había oscuridad.

Quizás el don más grande de la fe es que nos permite afirmar: «No estoy solo, Dios me quiere, me espera, mi vida tiene sentido». Esta es la buena noticia que queremos compartir con sencillez y humildad. La misión de la Iglesia es hacerlo visible, hablar con Dios y de Dios, con gestos y palabras que sean compañía y esperanza.

† **Xabier Gómez García**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Testimonis d'esperança,

Tal com us avançàvem a l'anterior Full Dominical, avui teniu a les mans un recull d'experiències d'alguns dels nostres joves que van participar activament al Jubileu dels Joves aquest estiu a Roma. «Un regal», «una experiència inoblidable» o «una experiència profunda i irreversible» són algunes de les reflexions que comparteixen amb tots nosaltres.

CARLOS CABALLERO, parròquia Santa Maria de Castelldefels

Participar del Jubileu dels Joves 2025 a Roma ha estat una experiència inoblidable i un veritable «regalàs» de Déu. He gaudit moltíssim fent comunitat durant aquesta setmana al costat dels vuitanta joves de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat que hi hem anat; encara que som de la mateixa diòcesi, no tots ens coneixíem, i aquesta setmana ens ha unit de manera especial. Ha estat una benedicció també poder viure tot el viatge amb el nostre bisbe, que va voler acompanyar-nos a l'auto-car fins a Roma i vam passejar amb ell pels seus carrers, creant un ambient proper i frater i podent conèixer-lo en un ambient més desenfadat. Abans d'arribar-hi, passem tres dies a Torí visitant la basílica de Maria Auxiliadora i coneixent la gran obra de sant Joan Bosco. A Roma vivim moments únics: els joves de la parròquia de Castelldefels vam poder creuar una de les Portes Santes a Santa Maria la Major, donant les gràcies a la tomba del papa Francesc per haver-nos convocat aquest any jubilar, compartir la nostra fe amb joves de tot el món i, sobretot, resar i celebrar amb el Sant Pare la missa. Sens dubte, ha estat una de les millors experiències de la meua vida.

ANÒNIM

Sens dubte, l'experiència pelegrinant a Roma, de la mà d'Església Jove Sant Feliu de Llobregat, ha estat un punt d'inflexió en la meua vida. Les vides i obres de don Bosco i Cottolengo van ajudar-me a apropar-me al Senyor durant l'estada a Torí. Gràcies a l'Eucaristia i la Comunió diària, a la Confessió, a l'Oració a la Basílica de Santa Maria Auxiliadora, vaig poder trobar-me, de forma molt profunda, amb la Pau basada en la senzillesa que tant buscava. La Pau en majúscules, la que només ens pot donar Ell. La que no depèn de l'extern sinó en qui confiïm. Arribar a Roma i trobar-me amb el papa Lleó i més d'un milió de joves de diferents països va ser «casa de Caritat» perquè la nostra santedat reverteixi sempre en la del proïsme.

ALEIX RÀFOLS, parròquies de Piera

Aquest estiu hem viscut un pelegrinatge intens i ple de sentit a Roma i Torí. Ha estat una experiència profunda de comunitat, compartint la fe amb els joves del Bisbat i de tot el món. A Torí, vam descobrir la vida de sants que, com nosaltres, van viure en temps de canvi i incertesa, i que ens criden a imitar-los. A Roma, va ser emocionant ser en un lloc carregat d'història, d'esglésies, de màrtirs i de sants. Les eucaristies multitudinàries amb els joves espanyols i amb el Papa ens van servir de brúixola per orientar-nos cap a la nostra missió: evangelitzar amb alegria. Si una cosa s'ha fet evident en aquest pelegrinatge és que els joves cristians tenim esperança. Preguem per ser els joves que el món necessita.

IRINA, parròquia Mare de Déu de Montserrat, Sant Boi de Llobregat

El Jubileu va ser per a mi una experiència plena d'emocions i aprenentatges. Vaig descobrir que no és només un esdeveniment puntual, sinó un pelegrinatge que m'ajuda a viure amb més profunditat. Vaig entendre la importància de la confessió i de la misericòrdia infinita de Déu, i que posar-lo al centre de la meua vida ho transforma tot. També vaig aprendre que estimar-lo i seguir-lo requereix constància, fins i tot enmig del ritme frenètic de cada dia. Compartir la fe amb altres joves del bisbat va ser molt enriquidor: malgrat les diferències, vam trobar una unió que va donar fruit. Finalment, vaig comprendre que la felicitat a la Creu s'assoleix acceptant-la, i que l'efecte del Jubileu en mi és profund i irreversible.

ALESSANDRA i FRANCESCA, parròquia Mare de Déu de Montserrat, Sant Boi de Llobregat

Som dues joves que varem quedar meravellades amb l'experiència del Jubileu i que ara volem compartir amb tots vosaltres. Fa poc més d'un mes ens trobàvem a Roma, Itàlia, vivint els que acabarien sent els dies més intensos de la nostra fe. Paradoxalment als esdeveniments, iniciàvem el viatge amb poca fe, en el sentit més estricte de l'expressió. Un any ple de canvis i un ritme de vida frenètic ens havia portat a «anar tirant de la vida», tal com el Papa va descriure el viure sense posar a Déu al centre, unes paraules que van ressonar profundament en nosaltres, revelant una sensació que fins aleshores havíem ignorat. Cada missa, cada

testimonis d'un Jubileu inoblidable

moment de pregària, cada trobada amb joves de tot el món ens va fer sentir més a prop de Déu i, sobretot, ens va omplir d'esperança de cara al futur, perquè com va dir el Papa, «l'esperança no defrauda». En definitiva, una experiència que mai oblidarem.

MARIA GELIDA, parròquia de Santa Maria de Vilafranca

Engany he participat d'un pelegrinatge a Roma, juntament amb altres joves de la meua parròquia i del Bisbat de Sant Feliu, amb motiu del Jubileu dels Joves. Abans de marxar, no en sabia res i no coneixia gairebé ningú dels qui venien, així que he de reconèixer que anava sense gaire expectatives. Tanmateix, l'experiència em va agradar molt. Va ser un viatge preciós que em va permetre aprendre no només sobre ciutats com Torí i Roma, sinó també sobre el món en què vivim. El moment que més em va marcar va ser la pregària del Papa, que va ser realment impressionant per tot el que va transmetre. Em sento particularment agraïda a la parròquia de Vilafranca, que va fer que tot fos encara més especial.

Davant de centenars de milers de joves, entre els quals ens hi comptàvem, una noia italiana va preguntar al papa Lleó: «¿com podem ser valents i viure l'aventura de la llibertat viva, prenent decisions radicals i carregades de sentit?». Ens vam mirar i ens vam somriure.

MONTERRAT i ALBERT, parròquia de Santa Maria de Vilafranca

Preparant-nos tots dos pel matrimoni, anant cap a la feina i trobant-nos quan podem i també aquell vespre a Roma, ens hem sentit i ens sentim pelegrinant cap al Crist, que cridant-nos no busca que ens arrecerem en identitats fortes ni que ens encallem en determinades ideolo-

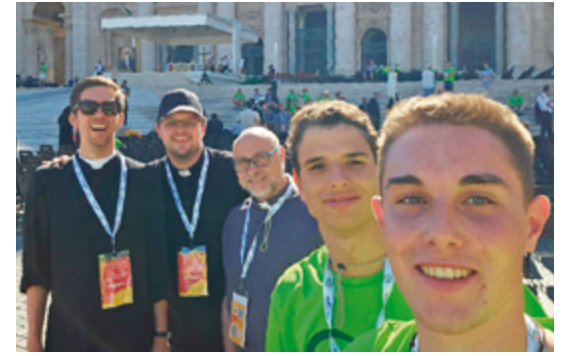
gies, no ens demana tampoc escarafalls només en aparença religiosos, sinó que ens obre les portes del cor i ens convida a ser una sola carn: ens aboca amb senzillesa al món i als altres, perquè petitament però profundament, en un temps tan marcat per la decepció i l'abúlia, puguem esdevenir en Ell veritables pelegrins de l'Esperança. Al capdavall, quina raó tenim els cristians per a no ser valents?

Mn. JOSEP SELLARÉS, delegat de Joventut del bisbat de Sant Feliu de Llobregat

Aquest estiu, un grup de vuitanta pelegrins del nostre bisbat hem tingut la sort de poder participar del Jubileu dels Joves acompanyats pel bisbe Xabier. El nostre pelegrinatge començava visitant la ciutat de Torí tot descobrint sant Joan Bosco i sant Josep Benet Cottolengo, que van saber acollir, promoure i estimar a aquells qui eren arraconats pel món (els joves, els malalts, els pobres...). Allí també vàrem poder descobrir les vides de Carlo Acutis i Pier Giorgio Frassati, dos joves beats italians que van saber viure la seva fe, amb passió, enmig del món, sent autèntics testimonis d'esperança. A Roma vam poder descobrir una Església jove, viva, capaç d'expressar l'alegria de trobar-se amb Crist des del servei, la pregària i l'acollida. Ara ens toca descobrir, plegats, quines són les propostes que ens suggereix l'Esperit per continuar caminant com Església Jove Sant Feliu de Llobregat.

Mn. JOAN FRANCESC CORTÈS i RIBOT, rector de la parròquia de Sant Joan Baptista de Sant Feliu de Llobregat

El passat 26 de juliol a les 22 h, una delegació de quasi 80 joves i 7 capellans sortíem del Bisbat fins a Torí per passar uns dies pre-

vis al Jubileu dels Joves. Ens acompanyava també el Sr. Bisbe. Tot i que el viatge, de nit i llarg, es va fer pesat, el dilluns al matí vàrem arribar a la que seria la nostra primera destinació: Torí, amb sant Joan Bosco i sant Josep Benet Cottolengo. Allà vàrem viure l'experiència de la Providència i de la confiança en Déu d'aquests dos grans sants. Vàrem tenir moments de convivència, pregària, visites culturals i fraternitat.

El dimecres 29 a la nit, sortíem amb bus cap a Roma. Allí vàrem viure els dies principals, preparant-nos sobretot per a la gran jornada a Tor Vergata, amb l'adoració eucarística a la vigília i la Missa el diumenge 2 d'agost, ambdós actes amb el Sant Pare Lleó XIV.

Però si bé és cert que tots aquests actes i activitats varen ser molt importants i agradables, jo prefereixo quedar-me amb una altra cosa: la fraternitat. El fet d'anar diferents grups de diferents realitats tots junts en comunió, va ser una clara mostra de la catolicitat de l'Església. Però, sobretot, el fet d'estar acompanyats pel nostre bisbe Xabier, fent de pare, pastor, germà i amic. La convivència va ser una gran oportunitat de creixement en tots els aspectes, i va ser també un fruit d'esperança. Doncs gràcies a Déu d'haver conegut més i millor alguns dels joves de la diòcesi amb els seus preveres i el Sr. Bisbe.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

15. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [He 5,7-9 / Sl 30 / Jo 19,25-27 (o bé: Lc 2,33-35)]. Mare de Déu dels Dolors; sant Nicodemes, mr.; santa Caterina de Gènova, viuda.

16. ■ Dimarts [1Tm 3,1-13 / Sl 100 / Lc 7,11-17]. Sant Corneli, papa (251-253), i sant Cebrià, bisbe de Cartago (249-258), mrs.; santa Edita, vg., princesa; beat Víctor III, papa (1086-1087).

17. ■ Dimecres [1Tm 3,14-16 / Sl 110 / Lc 7,31-35]. Sant Robert Bel-larmino (1542-1621), bisbe de Càpua i dr. de l'Església, card. (jesuïta); santa Hildegarda de Bingen, vg. i dra. de l'Església; sant Pere d'Arbués, prev. i mr. a Saragossa; santa Coloma, vg. i mr. a Còrdova; santa Ariadna, mr.

18. ■ Dijous [1Tm 4,12-16 / Sl 110 / Lc 7,36-50]. Sant Josep de Cupertino (1603-1663), prev. franciscà conven-

tual, patró dels astronautes; sant Ferriol, mr.; santa Sofia, mr.; santa Irene, mr.

19. ■ Divendres [1Tm 6,2c-12 / Sl 48 / Lc 8,1-3]. Sant Feliu de Llobregat: □ Santa Maria de Cervelló o dels «Socors», vg. mercedària, de Barcelona (s. XIII). Sant Gener (Jenaro), bisbe de Benevent i mr. a Nàpols (s. IV).

20. ■ Dissabte [1Tm 6,13-16 / Sl 99 / Lc 8,4-15]. Sant Andreu Kim Tae-gon, prev., i sant Pau Chong Hasang, i

companys, mrs. a Corea (1839, 1846 i 1866); sant Eustaqui, l'esposa Teopista i els fills, mrs.; santa Càndia o Càndida, vg. i mr.

21. ■ Diumenge vinent, XXV de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Am 8,4-7 / Sl 112 / 1Tm 2,1-8 / Lc 16,1-13 (o bé, més breu: 16,10-13)]. Sant Mateu o Leví, apòstol i evangelista, de Cafarnaüm, fill d'Alfeu i excobrador d'impostos, venent a Salerno, patró dels banquers.

Exaltació de la Santa Creu

COMENTARI

«El Fill de l'home
ha de ser enlairat
perquè tothom tingui
vida eterna»

Trenquem avui la llarga llista de diumenges durant l'any per celebrar una festa molt antiga que ja tenia lloc a Jerusalem a partir de l'any 335. A diferència del Divendres Sant avui contemplem joiosos la Creu: és l'exaltació de la Santa Creu. Contemplem amb alegria el Crist que dona la seva vida perquè tots tinguem vida eterna. *El Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creguin en ell tinguin vida eterna.* Enlairat en la creu. Per això posa l'exemple que hem llegit a la primera lectura: *Com Moisès al desert enlairà la serp.* La creu ens parla de l'amor de Déu: *Déu estima tant el món que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna.* Aquest és el desig, aquesta és la voluntat de Déu: que tots els homes tinguem vida eterna. I ho torna a dir Jesús en una formulació diferent: *Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell.* Per això contemplem avui la Creu amb un profund agraïment i amb una fe ben plena. La primera lectura ens parlava de les serps verinoses que picaven els israelites. Llavors *Moisès va fer una serp de coure i tothom qui havia estat picat, si mirava la serp de coure salvava la vida.* Però com diu el llibre de la Saviesa: *Qui el salvava no era allò que contemplava [la serp] sinó tu, Senyor que salves tothom.* Era el Senyor, la fe, no la serp el que salvava. Per això veiem en la serp enlairada un símbol del Crist clavat a la creu. I sant Pau en un himne magnífic ens recorda que *Jesucrist que era de condició divina va prendre la condició d'esclau... s'abaixà i es feu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu.* Però ara ve el que celebrem avui: *Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom reconegui que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.* Avui agraïm la creu salvadora; avui creiem de manera especial en l'amor de Crist manifestat en la creu; avui ens sentim cridats a estimar aquest Crist que dona la vida per nosaltres.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre dels Nombres (Nm 21,4b-9)

En aquells dies, tot fent camí, el poble acabà la paciència i malparlava contra Déu i contra Moisès. Deia: «Per què ens vas fer sortir d'Egipte, si hem de morir en aquest desert? No hi ha pa ni aigua, i ja estem fastiguejats d'aquest menjar tan miserable.» Llavors el Senyor envià serps verinoses que els picaven, i molta gent moria. El poble anà a trobar Moisès i li digué: «Hem pecat malparlant contra el Senyor i contra tu. Prega el Senyor que ens tregui aquestes serps.»

Moisès pregà pel poble, i el Senyor li digué: «Fes una imatge d'aquestes serps i posala en forma d'estendard. Els qui hauran estat picats, si la miren, salvaran la vida.» Moisès va fer una serp de coure, la va posar en forma d'estendard, i tothom qui havia estat picat, si mirava la serp de coure, salvava la vida.

▶ Salm responsorial (77)

R. *No oblideu les obres del Senyor.*

Escolta, poble, el meu ensenyament, / escolta les meves paraules. / Aprèn dels meus llavis aquests records, / t'aclarirà el sentit dels fets passats. R.

Quan els feria, ells el buscaven / es convertien i tornaven a Déu. / Es recordaven de Déu, la seva roca, / del Déu Altíssim, el seu redemptor. R.

Però no eren més que paraules, / mentida davant d'ell a flor de llavis; / els seus cors no eren sincers, / cors infidels a l'aliança. R.

Ell, tot amor entranyable, / els perdonava la culpa i la vida, / refrenava tothora el seu rigor, / s'aguantava per no ésser sever. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 2,6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es feu obedient fins a acceptar la mort, i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 3,13-17)

En aquell temps, Jesús digué a Nicodem: «Ningú no ha pujat mai al cel, fora d'aquell que n'ha baixat, el Fill de l'home. I així com Moisès, en el desert, enlairà la serp, també el Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creguin en ell tinguin vida eterna.

Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell.»

▶ Lectura del Libro de los Números (Núm 21,4b-9)

En aquellos días, el pueblo estaba extenuado del camino, y habló contra Dios y contra Moisés: «¿Por qué nos has sacado de Egipto para morir en el desierto? No tenemos ni pan ni agua, y nos da náusea ese pan sin cuerpo.» El Señor envió contra el pueblo serpientes venenosas, que los mordían, y murieron muchos israelitas. Entonces el pueblo acudió a Moisés, diciendo: «Hemos pecado hablando contra el Señor y contra ti; reza al Señor para que aparte de nosotros las serpientes.»

Moisés rezó al Señor por el pueblo, y el Señor le respondió: «Haz una serpiente venenosa y colócala en un estandarte: los mordidos de serpiente quedarán sanos al mirarla.» Moisés hizo una serpiente de bronce y la colocó en un estandarte. Cuando una serpiente mordía a uno, él miraba a la serpiente de bronce y quedaba curado.

▶ Salmo responsorial (77)

R. *No olvidéis las obras del Señor.*

Escucha, pueblo mío, mi enseñanza, / inclínate el oído a las palabras de mi boca: / que voy a abrir mi boca a las sentencias, / para que broten los enigmas del pasado. R.

Cuando los hacía morir, lo buscaban, / y madrugaban para volverse hacia Dios; / se acordaban de que Dios era su roca, / el Dios Altísimo su redentor. R.

Lo adulaban con sus bocas, / pero sus lenguas mentían: / su corazón no era sincero con él, / ni eran fieles a su alianza. R.

Él, en cambio, sentía lástima, / perdonaba la culpa y no los destruía: / una y otra vez reprimió su cólera, / y no despertaba todo su furor. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 2,6-11)

Cristo, a pesar de su condición divina, no hizo alarde de su categoría de Dios; al contrario, se despojó de su rango y tomó la condición de esclavo, pasando por uno de tantos.

Y así, actuando como un hombre cualquiera, se rebajó hasta someterse incluso a la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo levantó sobre todo y le concedió el «Nombre-sobre-todo-nombre»; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 3,13-17)

En aquel tiempo, dijo Jesús a Nicodemo: «Nadie ha subido al cielo, sino el que bajó del cielo, el Hijo del hombre. Lo mismo que Moisés elevó la serpiente en el desierto, así tiene que ser elevado el Hijo del hombre, para que todo el que cree en él tenga vida eterna.

Tanto amó Dios al mundo que entregó a su Hijo único para que no perezca ninguno de los que creen en él, sino que tengan vida eterna. Porque Dios no mandó su Hijo al mundo para condenar al mundo, sino para que el mundo se salve por él.»